ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Επιτροπή Αγώνα Κηφισιάς

Η πολυδιαφημισθείσα ελάφρυνση του χρέους, που τάχα θα οδηγούσε στην έξοδο από την κρίση, θα καθιστούσε το χρέος βιώσιμο, και ως εκ τούτου θα επέτρεπε ξανά τον εύκολο δανεισμό από τις αγορές και θα οδηγούσε σε ανάπτυξη, κατέληξε σε φιάσκο:

Η συμφωνία για το χρέος είναι χειρότερη από όλες τις εναλλακτικές που κουβεντιάζονταν τόσα χρόνια, και προβλέπει την μέχρι δεκάρας αποπληρωμή του χρέους από τη χώρα, με αφόρητο βάρος για το λαό και μηδενική επιβάρυνση για τους δανειστές, καθώς και τον ασφυκτικό έλεγχο της συνέχειας των μνημονίων για τα επόμενα 42 χρόνια.

Η συμφωνία για το χρέος

Ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα, αναιμική ανάπτυξη, λιτότητα και ανεργία μέχρι το 2060

Από τα 4 σενάρια που εξετάστηκαν στα Eurogroup του 2017 (δείτε τα αναλυτικά εδώ), η συμφωνία του 2018 επιλέγει παραλλαγή του χειρότερου (Γερμανικού) σεναρίου, που προβλέπει πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% μέχρι το 2022 (που έχουν ήδη ψηφιστεί με το τελευταίο μεσοπρόθεσμο), και 2,2% από το 2023 μέχρι το 2060! Το «πρωτογενή πλεονάσματα ίσα ή λίγο μεγαλύτερα από 2%» της απόφασης του 2017 γίνεται πλέον 2,2%.
• Μεγάλα πρωτογενή πλεονάσματα σημαίνουν πρακτικά ότι το κόστος της όποιας «αναδιάρθρωσης» το επωμίζεται αποκλειστικά σχεδόν η Ελλάδα μέσω της λιτότητας και της υπερφορολόγησης που δημιουργούν τα πλεονάσματα, με διαρκή μνημόνια δηλαδή διάρκειας 42 ετών, χωρίς κόστος για τους δανειστές. Μικρότερα πλεονάσματα, όπως το 1,5% που υποστήριζε το ΔΝΤ, θα οδηγούσαν σε ανάγκη κάποιας μεγαλύτερης αναδιάρθρωσης. Η δημιουργία υπέρογκων πλεονασμάτων σε βάρος του λαού τα τελευταία χρόνια, και αποδοχή μεγάλων «ματωμένων» πλεονασμάτων από την Ελληνική κυβέρνηση για

τα επόμενα 42 χρόνια, οδήγησε και στη μη ελάφρυνση του χρέους.

• Στο κείμενο του Eurogroup δεν υπάρχει εκτίμηση για τους ρυθμούς ανάπτυξης, που ωστόσο είναι απαραίτητα στοιχεία για την εκτίμηση της βιωσιμότητας του χρέους. Πάντως, σύμφωνα με το Γερμανικό σενάριο που τελικά επιλέχτηκε, οι ρυθμοί ανάπτυξης που «υπολογίζουν» (ψεύτικα υπεραισιόδοξοι, για να εμφανιστεί το χρέος βιώσιμο) είναι 1,3%. Έτσι όπως αποδείξαμε και σε προηγούμενο κείμενό μας, το ΑΕΠ θα ξαναφτάσει μόλις το 2042 στο ύψος που είχε το 2008, μια ολόκληρη γενιά μετά! Η εξαθλίωση της χώρας και του λαού της, και η κατάταξή της στις φτωχότερες της Ευρώπης είναι εγγυημένη, αν εμείς δεν ανατρέψουμε το πλαίσιο αυτής της πολιτικής. Δείτε παρακάτω επικαιροποιημένους τους υπολογισμούς αυτούς σύμφωνα με την τελική απόφαση.

• Είναι τα πρωτογενή πλεονάσματα εφικτά λόγω της ανάπτυξης, όπως προπαγανδίζουν διάφοροι άσχετοι; Ο λόγος των εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού ως προς το ΑΕΠ, είναι 50 / 180 δις, δηλαδή 27,8%. Έτσι μια ανάπτυξη 1,3%, ακόμα και αν τη θεωρήσουμε εφικτή, οδηγεί σε μια μέση αύξηση εσόδων 1,3 x 27,8 = 0,36% του ΑΕΠ. Το υπόλοιπο 1,84% που χρειάζεται για να φτάσουμε το απαιτούμενο πλεόνασμα 2,2% θα προέλθει από νέα μέτρα. 1,84% του ΑΕΠ νέα μέτρα κάθε χρονιά! Έτσι, για να έχουμε μια αίσθηση του μεγέθους, 1% θα αποφέρει το κόψιμο των συντάξεων του 4ου μνημονίου, και άλλο 1% η μείωση του αφορολόγητου. Η Ελλάδα δεσμεύεται να παίρνει κάθε χρόνο μέτρα ίδιας βαρύτητας και με τα 2 παραπάνω μαζί, μέτρα πάνω στα προηγούμενα μέτρα, κάθε χρόνο μέχρι το 2060, και τα πρώτα 5 χρόνια σχεδόν διπλάσια!

• Τέτοια λιτότητα όμως, οδηγεί μαθηματικά στην ύφεση, μετατρέποντας την ετήσια ανάπτυξη του 1,3% σε ανέκδοτο. Όταν στύβεις τους ανθρώπους και την οικονομία, όταν εξαφανίζεις τον προϋπολογισμό δημόσιων επενδύσεων, όταν έχεις χάσει με το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας όλα τα «φιλέτα» και τα σχετικά έσοδα, ούτε κι αυτή η ανάπτυξη δεν θα έρθει. Κανείς δεν πιστεύει ότι τα νούμερα αυτά είναι εφικτά, όπως κανείς δεν πίστευε το 2010 ότι με το 1ο μνημόνιο το χρέος ήταν βιώσιμο. Όλοι ενθυμούμαστε τις σχετικές διαβεβαιώσεις όχι μόνο της τότε πολιτικής ηγεσίας αλλά και δημοσιογράφων της διαπλοκής, που όπως ομολόγησαν αργότερα (πχ. Πρετεντέρης & Σπυράκη), ήξεραν, αλλά έλεγαν άλλα.

• Αλλά ακόμα και μια ανάπτυξη 1,3% δεν μειώνει την ανεργία. Δεν ενδιαφέρει βεβαίως το Eurogroup η ανεργία, αφού εκπροσωπούν δανειστές και όχι «εταίρους», αυτό το γνωρίζουν πλέον όλοι. Αντί άλλου επιχειρήματος, αναφέρουμε τη μελέτη του καθηγητή Θ. Μαριόλη (δείτε εδώ εκλαϊκευτική της εκδοχή), από τις μόνες σοβαρές για το ζήτημα, που αναφέρει

ότι «για να αρχίσει να μειώνεται η ανεργία, απαιτούνται ετήσιοι ρυθμοί αύξησης του ΑΕΠ της τάξης του 2-2,5%, ενώ για να συμπιεστεί η ανεργία στο 10%, εντός περιόδου 5 ετών, απαιτούνται ρυθμοί ανάπτυξης της τάξης του 5,4% και δημιουργία 181.000 θέσεων εργασίας ανά έτος». Η αναιμική μείωση της ανεργίας του εμφανίζουν οι στατιστικές, δεν είναι πραγματική: Οφείλεται κυρίως στη μετανάστευση (brain drain) των νέων επιστημόνων (και όχι μόνον), στην αλλαγή του ορισμού της (από τη ΕΕ) που θεωρεί μη άνεργο κάποιον που έχει εργαστεί έστω και μία ώρα τον τελευταίο μήνα που έτσι αποκρύπτει ότι μεγάλο ποσοστό της απασχόλησης είναι μερική, προσωρινή και χαμηλόμισθη, και σε συγκυριακούς λόγους όπως η αύξηση του τουρισμού.

Η «ελάφρυνση» που δεν ήρθε ποτέ

• Το κούρεμα, έστω και ελάχιστου μέρους του χρέους, είχε ήδη ρητά αποκλειστεί από το 3ο μνημόνιο που υπέγραψαν οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το 2015, σε συμφωνία με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι και Ένωση Κεντρώων: «Οι Ελληνικές αρχές επαναβεβαιώνουν την ανεπιφύλακτη δέσμευσή τους να εκπληρώσουν τις οικονομικές τους υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές πλήρως και εγκαίρως».

• Η «ελάφρυνση» με την τελική συμφωνία περιορίζεται στα εξής:

ο «Τη χρήση των κερδών από το πρόγραμμα SMP του 2014 από τον ξεχωριστό λογαριασμό του ESM και την αποκατάσταση της μεταφοράς των κερδών από το πρόγραμμα SMP και τη συμφωνία ANFA στην Ελλάδα (από το δημοσιονομικό έτος 2017)». Δηλαδή, θα επιστραφούν τα κέρδη από την αγορά Ελληνικών ομολόγων σε τιμή πολύ χαμηλότερη από την ονομαστική τους, και τα οποία η Ελλάδα πλήρωσε όταν έληξαν στην ονομαστική τους αξία! Κάτι που είχε συμφωνηθεί να γίνει ήδη στις 21/2/2012 για τα παλαιότερα ομόλογα! Και που ακόμα κι αυτό θα γίνει με δόσεις, «σε εξαμηνιαία βάση το Δεκέμβριο και τον Ιούνιο, ξεκινώντας από το 2018 ως τον Ιούνιο του 2022», ενώ «θα χρησιμοποιηθούν για τη μείωση των ακαθάριστων χρηματοδοτικών αναγκών ή για τη χρηματοδότηση άλλων συμφωνημένων επενδύσεων», θα πέσουν στην τρύπα του χρέους με άλλα λόγια.

ο «Την κατάργηση από το 2018 της αύξησης του επιτοκιακού περιθωρίου (step-up interest rate margin) που σχετίζεται με την δόση για την επαναγορά του χρέους του δεύτερου ελληνικού προγράμματος». Κατάργηση της αύξησης μόνο του επιτοκίου. Αλλά όχι και δέσμευση για σταθερό επιτόκιο 1% μέχρι τη λήξη κάποιων δανείων, όπως κουβεντιαζόταν μέχρι τώρα.

ο Αλλά και τα 2 παραπάνω «υπόκεινται στην συμμόρφωση με τις δεσμεύσεις για εφαρμογή πολιτικών και την εποπτεία». Δηλαδή ακόμα κι αυτά, θα ισχύσουν μόνο αν επιτυγχάνονται τα ληστρικά πλεονάσματα και υλοποιούνται τα πρόσθετα μέτρα του διαρκούς μνημονίου. Συνεχή μέτρα λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων, συνεχής επιτήρηση, συνεχή μνημόνια σαν προϋπόθεση επίτευξής τους. Το είδαμε το έργο ήδη με το μεσοπρόθεσμο, που προσπαθεί με απεχθή μέτρα να εξασφαλίσει το συμφωνημένο πλεόνασμα 3,5%.

ο «Μια επιπλέον αναβολή της καταβολής τόκων και αποσβέσεων στον EFSF κατά 10 χρόνια και μια επιμήκυνση της μέγιστης σταθμισμένης μέσης ωρίμανσης (WAM) κατά 10 χρόνια, χωρίς να παραβιαστεί η εγκεκριμένη ποσότητα του προγράμματος». Αναβολές και επιμηκύνσεις δανείων μέχρι το 2080, που υπονομεύουν τις προοπτικές των επόμενων γενιών, ενώ το χρέος θα είναι η δικαιολογία για «μονόδρομους» αντιλαϊκών πολιτικών άγριου φιλελευθερισμού για 62 χρόνια από σήμερα.

ο Κανένα κράτος – μέλος δεν επιβαρύνεται, αφού αναβολές και επιμηκύνσεις αφορούν μόνο στα δάνεια του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (EFSF), που ήταν 40,69% του συνολικού χρέους την 31/3/2016. Σύμφωνα με τη διατύπωση του Eurogroup του 2017, «όπως συμφωνήθηκε τον Μάιο του 2016 αυτά τα μέτρα δεν πρόκειται να επιβαρύνουν τα υπόλοιπα κράτη-μέλη».

ο «Το Eurogroup θα αξιολογήσει στο τέλος της περιόδου χάριτος για τα δάνεια του EFSF το 2032, κατά πόσον χρειάζονται επιπρόσθετα μέτρα για το χρέος». Εδώ απλώς θα παραθέσουμε την απόφαση του 2017 που έλεγε: «Αυτός ο μηχανισμός θα εξειδικευθεί στα πλαίσια των μακροπρόθεσμων μέτρων για το χρέος, μετά την επιτυχή ολοκλήρωση του προγράμματος του ESM». Δηλαδή ο μηχανισμός που θα εξειδικευόταν μετά το τέλος του προγράμματος (τον Αύγουστο του 2018), θα «αξιολογηθεί» πλέον το 2032!

ο Τέλος, ως μακροπρόθεσμη προοπτική, «το Eurogroup υπενθύμισε τη συμφωνία του Μαΐου του 2016 για έναν έκτακτο μηχανισμό για το χρέος που θα μπορούσε να ενεργοποιηθεί σε περίπτωση ενός αναπάντεχα πιο δυσμενούς σεναρίου. Αν ενεργοποιηθεί από το Eurogroup, μπορεί να σημαίνει την εφαρμογή μέτρων όπως επιπλέον αναδιάταξη του χρέους και επιβολή ανώτατου ορίου στους τόκους των δανείων του EFSF και αναβολή της πληρωμής τους στον βαθμό που χρειάζεται για να επιτευχθούν τα σημεία αναφοράς για τις ακαθάριστες χρηματοδοτικές ανάγκες που αναφέρονται παραπάνω». Αν δηλαδή κάτι δεν πάει καλά, που όπως εξηγήσαμε παραπάνω μάλλον είναι αδύνατον να πάει καλά, ξανά αναδιάταξη, αναβολή και νέα μέτρα.

Καμιά ρήτρα ανάπτυξης

Από τη Γαλλική πρόταση του 2017 σχετικά με τη ρήτρα ανάπτυξης, δεν έμεινε τίποτα:

• Ο μηχανισμός που θα αξιολογούσε τις επιπτώσεις αποκλίσεων της πραγματικής ανάπτυξης από τις προβλέψεις («ρήτρα ανάπτυξης»), και που θα συμφωνούνταν μετά την επιτυχή λήξη (αξιολόγηση) του προγράμματος (δηλαδή τώρα), δεν υπάρχει πια.

• Τίποτα σχετικό και με τις υποσχέσεις του 2017 για στήριξη της προσπάθειας για τη δημιουργία μίας Εθνικής Αναπτυξιακής Τράπεζας.

Η βιωσιμότητα του χρέους

• Το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ χειροτέρευσε με τα μνημόνια 8 χρόνων: Από 126% του ΑΕΠ το 2009, είναι σήμερα 180%. Η αποτυχία είναι τρανταχτή. Αν βεβαίως δεχτεί κανείς ότι ήταν η μείωση του χρέους ο στόχος. Γιατί όπως κυνικά ομολογούν σε στιγμές ειλικρίνειας, ο στόχος ήταν τα μέτρα, όχι το χρέος. Μαζί με τη διάσωση και των Γερμανικών & Γαλλικών τραπεζών θα προσθέταμε εμείς, τη σχεδιασμένη υποτίμηση της εργασίας υπέρ της κερδοφορίας του κεφαλαίου, και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

• Γι’ αυτό και άλλαξαν τον ορισμό της βιωσιμότητας του χρέους: Χρέος 130% του ΑΕΠ εθεωρείτο μη βιώσιμο το 2010. Αλλά από το 2016, το Eurogroup έθεσε νέο ορισμό βιωσιμότητας του χρέους: Τόκοι και χρεολύσια να μην ξεπερνούν το 15% του ΑΕΠ ετησίως ως το 2030 (δηλ. σήμερα 27 δις) και 20% του ΑΕΠ στη συνέχεια. «Ορισμός» που διαφέρει ανάλογα με το έτος(!), κομμένος και ραμμένος στα μέτρα του Ελληνικού χρέους, που οφείλει να φαίνεται βιώσιμο στα χαρτιά. Ο ίδιος ορισμός επανεπιβεβαιώθηκε και με τη συμφωνία. Για να βγάλουν έτσι το χρέος «βιώσιμο» ώστε να μη χρειαστεί ελάφρυνση.

• Ωστόσο, αν ο νέος ορισμός βολεύει την Ευρωζώνη και το ΔΝΤ, δεν ξεγελά κανέναν, ούτε και τις αγορές, που ζητούν ασφαλείς κερδοσκοπικές δουλειές. Ήταν γνωστό ότι μόνο μια γενναία εμπροσθοβαρής αναδιάρθρωση που θα διασφάλιζε τη βιωσιμότητα του χρέους, και όχι επιμηκύνσεις υπό αίρεση με δόσεις και προϋποθέσεις, θα τους ικανοποιούσε. Έτσι το μέλλον της εξόδου της εξόδου στις αγορές προμηνύεται δυσοίωνο. Και ακριβό.

Η «μεταμνημονιακή» εποπτεία: Αιώνιο μνημόνιο

• «Το Eurogroup καλωσορίζει την πρόθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να ενεργοποιήσει την διαδικασία Ενισχυμένης Εποπτείας τις ερχόμενες εβδομάδες και την στήριξη της

προσέγγισης αυτής από τις ελληνικές αρχές. Οι τριμηνιαίες εκθέσεις υπό την Ενισχυμένη Εποπτεία θα επιτρέψουν την πιο στενή παρακολούθηση της οικονομικής, δημοσιονομικής και χρηματοοικονομικής κατάστασης και των μεταμνημονιακών δεσμεύσεων και θα χρησιμεύσουν ως μια βάση για το Eurogroup για να συμφωνήσει στην επιστροφή των κερδώναπό το πρόγραμμα SMP και τη συμφωνία ANFA και την κατάργηση της αύξησης του επιτοκιακού περιθωρίου». 3μηνιαίες εκθέσεις, πιο συχνές από τις αξιολογήσεις των «επίσημων» μνημονίων. Η «καθαρή έξοδος», χωρίς άλλα σχόλια.

• Το ΔΝΤ, αν και δε συμμετέχει με χρηματοδότηση, «επιβεβαίωσε τη συνεχή εμπλοκή του στην Ελλάδα στην μεταμνημονιακή εποπτεία μαζί με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς». Για να έχει λόγο και ο Τράμπ, που έχει σχέδια κι αυτός για την Ευρώπη.

• Αλλά το ΔΝΤ, που "εξακολουθεί να διατηρεί επιφυλάξεις για τη μακροπρόθεσμη βιωσιμότητά του χρέους" σύμφωνα με τη Λαγκάρντ, εγκατέλειψε την απαίτησή του για βαθύτερη αναδιάρθρωση, και πλέον επικεντρώνεται στην επιτήρηση και στα μέτρα που αυτή θα φέρει. Η λογική του είναι απλή, και εκφράστηκε σε σχετικό άρθρο των Πολ Τόμσεν και ο Μωρίς Όμπστφελντ από το ΔΝΤ: «Για να είμαστε πιο ευθείς, αν η Ελλάδα συμφωνεί με τους Ευρωπαίους εταίρους της για φιλόδοξους δημοσιονομικούς στόχους, μην κατακρίνετε το ΔΝΤ ότι αυτό επιμένει για λιτότητα όταν ζητάμε να δούμε τα μέτρα που απαιτούνται για να κάνουν τέτοιους στόχους αξιόπιστους»

Η χρηματοδότηση

• Το υπόλοιπο από το συμφωνημένο 3ο δάνειο του ESM των 86 δις, που δεν έχει δοθεί στην Ελλάδα, είναι 40 δις Ευρώ. Από αυτά δίνονται μόνο 15 δις, τα 5,4 δις για πληρωμή δόσεων δανείων που λήγουν, και άλλα 9,6 δις ως «μαξιλαράκι» εγγύησης για έξοδο στις αγορές.

• Καμιά πρόωρη εξόφληση, όπως συζητιόταν μέχρι τώρα, των ακριβών δανείων του ΔΝΤ (με 3,5% επιτόκιο) με τα υπόλοιπα 40 δις του ESM (που έχουν 1% επιτόκιο). Η πρόωρη εξόφληση του ΔΝΤ «επιτρέπεται» στην Ελλάδα, αλλά με δικά της λεφτά!

Δεν ξεχνούν τους δικούς τους

• Στο τέλος της απόφασης, υπάρχει μια προκλητική παράγραφος που καταγγέλλει τις «συνεχιζόμενες νομικές διαδικασίες ενάντια στα μέλη της Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων του ΤΑΙΠΕΔ» και «ενάντια στον πρώην πρόεδρο και σε υψηλόβαθμα στελέχη της ΕΛΣΤΑΤ, κυρίως όσον αφορά την εικαζόμενη παραποίηση δημοσιονομικών στοιχείων»! Οι γραφειοκράτες δεν

ξεχνούν το υπηρετικό τους προσωπικό, και δεν κρατούν ούτε τα προσχήματα σχετικά με την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, που φαίνεται υπάρχει μόνον όταν μας συμφέρει.

Οι τελευταίες αυταπάτες κατέρευσαν

• Ολόκληρο το αφήγημα της κυβέρνησης και του υπόλοιπου συστημικού μπλοκ, καταρρέει με πάταγο.

ο Μας υποσχέθηκαν το 2010 ότι μετά το πρώτο σοκ θα είχαμε ταχεία ανάπτυξη. Και αυτό που έγινε είναι η καταστροφή της χώρας, ενώ δόθηκε χρόνος στις Γερμανικές, Γαλλικές και άλλες τράπεζες να ξεφορτωθούν τα Ελληνικά ομόλογα – σκουπίδια.
ο Μας υποσχέθηκαν κούρεμα το 2014, και κούρεψαν τα ασφαλιστικά ταμεία και τις Ελληνικές τράπεζες. Τα πρώτα δεν ορθοπόδησαν ποτέ.
ο Μας υποσχέθηκαν κούρεμα του μεγαλύτερου μέρους του χρέους το 2015, και έφεραν 2 ακόμα μνημόνια και μεγαλύτερο χρέος.
ο Μας υποσχέθηκαν βιωσιμότητα του χρέους με αναδιάρθρωση το 2017, και εισέπραξαν δεσμεύσεις δικές μας για πλεονάσματα αλλά όχι ελάφρυνση από τη μεριά τους.

• Η προοπτική της χώρας στα πλαίσια της πολιτικής που υποστήριξε σύσσωμο το συστημικό μπλοκ είναι πλέον φανερή: Απόλυτη εξάρτηση από ιδιοτελείς Ευρω-διεθνείς μηχανισμούς και πολυεθνικές, πλήρης κατάργηση της λαϊκής κυριαρχίας και της δημοκρατίας (ό,τι από αυτά έχουν απομείνει), επιτροπία και μνημόνια μέχρι το 2060, μετατροπή της χώρας σε αποικία φτηνού εργατικού δυναμικού, περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας, εξαθλίωση εργαζομένων και ανέργων, εξαφάνιση μικρομεσαίων σε όφελος των πολυεθνικών, μετανάστευση της νεολαίας στο εξωτερικό (και γήρανση της χώρας), ξεπούλημα όσο – όσο της δημόσιας περιουσίας, εκποίηση πρώτης κατοικίας δανειοληπτών και μετατροπή τους σε ενοικιαστές, έλεγχος και της ιδιωτικής οικονομίας από τα funds μέσω των κόκκινων επιχειρηματικών δανείων.

• Είναι πια φανερό ότι η μνημονιακή επταετία θα κρατήσει μέχρι το 2060 το λιγότερο. Η πορεία αυτή μοιάζει αναπόφευκτη, αν δεν αλλάξει το πλαίσιο μέσα στο οποίο αναζητείται η λύση. Μετά την άρση κάθε αυταπάτης, είτε ότι:

ο μπορεί «εύκολα» να ανατραπεί αυτή η πολιτική, με κόλπα, επικοινωνιακές τακτικές, προπαγάνδα και ανάθεση του καθήκοντος αυτού στους οποιουσδήποτε, είτε ότι
ο αυτή η πολιτική μπορεί να οδηγήσει σε κάποια έξοδο από την κρίση έστω με κόστος,

ήρθε πλέον η ώρα:

ο Να αποκαλύψουμε το μέλλον που μας επιφυλάσσουν αυτές οι πολιτικές, σε όσους ακόμα δε θέλουν ή δεν μπορούν να το δουν.
ο Να οικοδομήσουμε όρους για την οικοδόμηση αξιόπιστης εναλλακτικής λύσης σε όφελος του λαού και του τόπου, με αλλαγή συνειδήσεων και των πραγματικών συσχετισμών, με μαζικούς αγώνες αλλά και σοβαρή (όχι επιφανειακή & συνθηματολογική) συζήτηση των πραγματικών προβλημάτων οικοδόμησης της εναλλακτικής λύσης σε όλα τα επίπεδα.
ο Να αναλάβουμε, ο καθένας από μας, το μερίδιο ευθύνης που του αναλογεί, σ' αυτήν την πορεία.

• Η πολιτική αυτή δεν πρόκειται να οδηγήσει σε σοβαρή ανάκαμψη τις επόμενες δεκαετίες, παρά τις όποιες εναλλαγές στην κυβερνητική διαχείριση. Υπό την έννοια αυτή, χρόνος ακόμα υπάρχει. Ωστόσο είναι ταυτόχρονα αλήθεια ότι κάθε (μετα)μνημονιακή μέρα που περνάει δυσκολεύει τη διέξοδο, αφού η χώρα δένεται ακόμα πιο σφιχτά στα δεσμά της υποτέλειας και της εξαθλίωσης. Η απόλυτη δυσαρμονία με το λαϊκό αίσθημα όχι μόνο της κυβέρνησης αλλά ολόκληρου του πολιτικού συστήματος, που δεν πρόκειται να λυθεί εύκολα, είναι η βάση. Ωστόσο, τα αποτελέσματα της δράσης του καθένα κρίνονται σε τελευταία ανάλυση στην πολιτική. Η έκβαση λοιπόν της μάχης θα κριθεί στην πολιτική δυνατότητα των αντισυστημικών δυνάμεων να οικοδομήσουν μια ιστορικά επαρκή και αξιόπιστη εναλλακτική σε όλα τα επίπεδα, να κερδίσουν το νου και τις καρδιές των εργαζομένων και των ανέργων, να τους οδηγήσουν σε ενωτικές και συντεταγμένες μάχες που θα αφήνουν μόνιμες καταχτήσεις (και όχι μόνο επικοινωνιακού τύπου) στην ποιότητα του λαϊκού κινήματος, να διαμορφωθούν και οι ίδιες μέσα από αυτή την πορεία σφυρηλατώντας και τη δική τους ποιότητα, την ενότητα στη δράση και τον ουσιαστικό διάλογο πάνω στις διαφορές.

• Εμείς πάντως στην Επιτροπή Αγώνα Κηφισιάς, θα συνεχίσουμε να παίζουμε το ρόλο του πυροκροτητή συνειδήσεων, της υπεράσπισης των λαϊκών ανθρώπων, του αγωνιστικού και ενωτικού κόμβου αντίστασης στην περιοχή, και της συμβολής στην αναγκαία οικοδόμηση όρων διεξόδου.

Επιτροπή Αγώνα Κηφισιάς 28/6/2018

Δείτε ολόκληρη τη συμφωνία και τεκμηρίωση με παραπομπές στο ιστολόγιο της Επιτροπής Αγώνα:
http://epitropikifisias.blogspot.com/2018/06/blog-post_28.html